

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/168/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121564300
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6121564300.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. I., nar. XX.XX.XXXX, A. XXXX/XX, N., zastúpenej advokátom Mgr. Borisom Stanciom, Bárdošova 19, Bratislava, proti žalovanej CLEARSKIN II, s.r.o., Na Španicu 1499/10, Teplička nad Váhom, IČO: 36 383 848, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Kvetoslava Kolínová, s.r.o., Kálov 1, Žilina, IČO: 47 240 997, o zaplatenie 1 500 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV č. k. B4-40C/8/2022, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2024 sp. zn. 16Co/154/2022-349, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. (Pôvodne) Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. mája 2022 č. k. 40C/8/2022-259 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a rozhodol, že žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Vec právne posúdil podľa § 754 ods. 1 a 2, § 759 ods. 1, § 48 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456 prvá veta, § 40 ods. 1, 2 a 4 prvá veta, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, 4 písm. a), 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „O.z.“). Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa uzatvorila so žalovanou dňa 23. septembra 2020 elektronickými prostriedkami (formou emailu) zmluvu o ubytovaní podľa § 754 a nasl. O.z., predmetom ktorej bola povinnosť žalovanej neinzerovať ubytovanie na Chate v termíne od 29. decembra 2020 do 3. januára 2021 a poskytnúť v tomto termíne ubytovanie žalobkyni; tiež povinnosť žalobkyne uhradiť preddavok v sume 1 500 eur a pri príchode na ubytovanie povinnosť žalobkyne uhradiť doplatok za cenu ubytovania, kaucie voči škodám a rekreačného poplatku, celkovo vo výške 1 264 eur. Žalobkyňa uhradila preddavok v sume 1 500 eur na účet žalovanej dňa 23. septembra 2020, pričom dňa 17. decembra 2020 žalobkyňa oznámila žalovanej formou emailu, že: „Vzhľadom na platné opatrenia bohužiaľ nebudeme môcť využiť našu rezerváciu. Prosím preto o vrátenie zálohy.“. Súd vyhodnotil tento úkon žalobkyne ako odstúpenie od zmluvy o ubytovaní v zmysle § 759 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorého účinky nastali jeho doručením

žalovanej, pričom vychádzal z obsahu úkonu vyjadreného v predmetnom emaili zo 17. decembra 2020, v ktorom žalobkyňa jednoznačne dala najavo, že už nemá záujem o ubytovanie a žiada o vrátenie zálohy; a tiež z emailu z 18. decembra 2020, v ktorom žalobkyňa túto svoju vôľu potvrdila a podrobnejšie vysvetlila dôvody, ktoré ju k takémuto konaniu, cit. „Prepáčte ale vašu chatu sme si rezervovali pre 16 ľudí, teda 8 parov, čo sme jasne uviedli pri rezervácii. Súčasné pravidlá takéto stretnutie neumožňujú, teda nie je možné použiť túto rezerváciu na zamýšľaný účel. Verte nám že najradšej by sme na chatu prišli avšak bohužiaľ sa nedá a je to z objektívnych dôvodov. Nikto nevie kedy sa opatrenia uvoľnia, takže odkladanie zálohy na budúce pobyty (ktorých by muselo byť niekoľko, keďže Silvestrovský pobyt je násobne drahší aj dlhší, čo neplatí pre zvyšok roka, kedy máme možnosť to využiť iba počas víkendov) pre nás nemá zmysel, pretože následne dohodnúť niekoľko termínov pre 16 ľudí nie je jednoduché ani praktické. Úmyslom bolo ist spolu na Silvestra kedy ma väčšina ľudí dovolenku, v inom čase zlaďiť termíny nie je možné. Verím teda že sami uznáte že využitie v náhradnom termíne nie je úplne reálne. Efektívne by nám teda záloha prepadla. Pokiaľ bude možnosť, radi si Vašu chatu prenajmeme v čase kedy to bude možné, ale nesúhlasíme s tým aby sme boli do toho tlačení, tým že nám nevrátite našu zálohu, na ktorú máme nárok, keďže ide o objektívnu situáciu, ktorú sme nespôsobili. Mrzí nás že neprenajmete vašu chatu počas najlukrativnejšej časti roka, ale nemôžeme byť za to penalizovaní my. Navrhujeme teda kompromis aby sme vám nechali zálohu na 1 víkendový prenájom celej chaty počas roka po uvoľnení opatrení a zvyšok zálohy aby ste nám vrátili. Myslím že je to fér dohoda. Berte prosím na vedomie že každý z nás má v súvislosti s pandemiou svoje problémy častokrát aj finančné, tak vás prosíme o ústretovosť v tomto smere.“. Nakoľko odstúpením žalobkyne od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušila v zmysle § 48 ods. 2 O.z. a žalovanej vznikla povinnosť vrátiť žalobkyni sumu zaplatenej zálohy (1 500 eur) ako bezdôvodné obohatenie vzniknuté na jej strane plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (§ 451 ods. 1, ods. 2 O.z.).

1.2. Súd pre úplnosť dodal, že § 759 ods. 1 O.z. spomína ujmu vzniknutú ubytovateľovi predčasným zrušením ubytovania zo strany ubytovaného, ktorú je ubytovaný povinný nahradiť (ak nemohol ubytovateľ ujmu zabrániť), avšak žalovaná si v konaní žiadnu takúto ujmu neuplatnila. Jej obrana spočívala v tom, že jej vznikol nárok na stornopoplatok s poukazom na svoje podmienky rezervácie, ktoré má uverejnené na svojej internetovej stránke L.N.I.. A momentom zaplataenia zálohovej platby žalobkyňa s nimi vyslovila súhlas, čo je výslovne uvedené v bode „7. Záverečné ustanovenia“ podmienok rezervácie, bez potvrdenia záujemcu, že sa s podmienkami rezervácie oboznámil, nie je možné pobyt ani objednať. Súd mal preukázané, že na stránke L.N.I. sa nachádza sekcia „Rezervácia“, kde po vyplnení preddefinovaného formulára musí záujemca kliknúť na možnosť s textom „Ďalej potvrdzujem, že som si prečítal/a podmienky rezervácie a súhlasím s nimi.“, aby mohol vôbec rezerváciu odoslať a tak objednať pobyt. Žalobkyňa si však pobyt neobjednala prostredníctvom uvedeného formulára na stránke L.N.I., ale prostredníctvom emailovej komunikácie z 23. septembra 2020, preto táto obrana žalovanej bola nedôvodná. Rovnako považoval súd za nedôvodnú argumentáciu žalovaného, že ak žalobkyňa prejavila záujem o ubytovanie v ubytovacom zariadení N. I., navštívila aj oficiálnu stránku zariadenia L.N.I. pre získanie dostatočného množstva relevantných informácií o ubytovaní. Povinnosťou žalovanej pritom bolo oboznámiť žalobkyňu ako spotrebiteľku s podmienkami rezervácie (pokiaľ chcel, aby sa stali súčasťou ich zmluvného vzťahu) ešte pred samotným uzatvorením zmluvy o ubytovaní, resp. vytvoriť jej možnosť, aby sa s nimi reálne a nespochybniteľným spôsobom oboznámila ešte pred uzatvorením zmluvy o ubytovaní. Tak tomu však v posudzovanej veci nebolo, nakoľko žalobkyňa sa o ponuke ubytovania dozvedela zo stránky L.K.I., na ktorej sa podmienky ubytovania žalovaného nenachádzajú, žalobkyňa cez emailový kontakt uverejnenému na stránke L.K.I. následne kontaktovala žalovanú a uzatvorila s ňou týmto spôsobom zmluvu o ubytovaní, ktorá sa považuje v zmysle § 40 ods. 4 prvá veta O.z. za písomnú, rovnako ako emailové odstúpenie od zmluvy zo 17. decembra 2020. Z uvedeného dôvodu sa podmienky rezervácie nestali súčasťou zmluvného vzťahu so žalobkyňou a žalovaná sa tak na ne nemohla odvolávať (s odkazom na ust. § 53 ods. 4 písm. a) a ods. 5 O.z.). Nakoľko písomne uzavretá zmluva sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne v zmysle § 40 ods. 2 O.z., súd sa v konaní nezaoberal ústnymi „dohodami“ medzi žalobkyňou a žalovanou, ku ktorým malo dôjsť po uzatvorení zmluvy o ubytovaní, boli v zmysle § 40 ods. 1 O.z. neplatné. Vzhľadom na odstúpenie od zmluvy o ubytovaní žalobkyňou zo 17. decembra 2020 bola irelevantná aj následná listinná komunikácia žalobkyne prostredníctvom jej právneho zástupcu a žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu a následné „odstúpenie od zmluvy“ žalobkyne z 13. októbra

2021. Podľa súdu, pokiaľ žalobkyňa použila argumentáciu o neoboznámení sa s podmienkami rezervácie žalovaného prvýkrát vo vyjadrení k odporu žalovanej (v replike), svoju obranu uviedla včas, navyše ako reakciu na obranu žalovanej založenú práve na argumentácii týkajúcej sa záväznosti podmienok rezervácie žalovaného. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. februára 2024 č. k. 16Co/154/2022-349 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok, pričom sa s ním v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Vo vzťahu k podstatným odvolacím námietkam žalovanej uviedol, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu, a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k vyhovneniu žalobe titulom vydania bezdôvodného obohatenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Odvolací súd viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prevej inštancie uviedol, že strany sporu uzatvorili dňa 23. septembra 2020 elektronickým prostriedkom zmluvu o ubytovaní podľa § 754 a nasl. O.z., pri ktorej uzatváraní žalobkyňa ako fyzická osoba nekonala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, avšak žalovaná konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti; čím boli naplnené podmienky predpokladané § 52 O.z. a takáto zmluva sa považuje za zmluvu spotrebiteľskú. Pokiaľ žalovaná namietala, že nárok uplatnený žalobou súd nesprávne považoval za spotrebiteľský, a preto rozhodol miestne príslušný súd, je nedôvodná, nakoľko ide o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom a ide o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo spor so spotrebiteľskou zmluvou súvisiaci. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie zo žaloby abstrahoval podstatné skutočnosti (skutkovú stránku), na základe ktorých si žalobkyňa uplatnila nárok, a ktoré následne správne právne posudzoval v medziach zásady iura novit curia. Pre konečné rozhodnutie o nároku bolo právne irelevantným, ako žalobkyňa v žalobe právne posudzovala skutkovú stránku, t. j. či za odstúpenie od zmluvy o ubytovaní považovala email z 13. októbra 2021 a nie email zo 17. decembra 2020, ku ktorému záveru dospel súd prvej inštancie; podstatným teda bolo, že súd prvej inštancie neprekročil skutkovú stránku žaloby, keďže striktné po právnej stránke vyhodnotil nesporné skutkové tvrdenia, či dokazovaním preukázané skutočnosti. V tejto súvislosti dodal, že § 35 ods. 2 O.z. predpokladá, že o obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť z hľadiska jeho určitosti alebo zrozumiteľnosti a pre taký prípad formuluje výkladové pravidlá a okrem toho je nutné posúdiť, aká bola skutočná vôľa strany v čase vykonania právneho úkonu. Na určenie rozhodujúceho okamihu pre výklad vonkajšieho prejavu podľa vôle konajúceho je moment urobenia právneho úkonu. Pokiaľ teda súd prvej inštancie skutkové zistenie, že email žalobkyne zo 17. decembra 2020 obsahujúci text: „Vzhľadom na platné opatrenia bohužiaľ nebudeme môcť využiť našu rezerváciu. Prosím preto o vrátenie zálohy.“ právne vyhodnotil ako odstúpenie od zmluvy o ubytovaní v zmysle § 759 ods. 1 O.z., podľa odvolacieho súdu postupoval v súlade s uvedenými zásadami výkladu právneho úkonu; prihliadol totiž na gramatické, logické, ako aj systematické aspekty vyjadrenia vôle žalobkyne, z ktorých jednoznačne vyplýva, že nemala záujem o ubytovanie v ubytovacom zariadení žalovaného a žiadala o vrátenie zaplatenej zálohy, nakoľko vzhľadom na platné protiepidemiologické opatrenia v súvislosti s ochorením COVID-19 nebude môcť rezerváciu využiť; čomu následne zodpovedá nielen slovné vyjadrenie žalobkyne v emaily z 18. decembra 2020, ale tiež vyjadrenie žalovanej, ktoré dňa 18. decembra 2020 emailom o. i. oznámila žalobkyni, že „Uvedené opatrenia umožňujú cestovať a využívať pobyt, preto nie sú dôvodom zrušenia rezervácie. Pobyt je možné absolvovať.“ Výklad právneho úkonu žalobkyne zo 17. decembra 2020 zo strany súdu prvej inštancie zodpovedá nielen jeho jazykovému vyjadreniu, ale tiež obsahu vôle žalobkyne (ktorá právny úkon urobila) a prihliada na dobrú vôľu adresáta, ktorému bol právny úkon určený; teda, že zmyslom výkladu prejavu vôle (žalobkyne) nebolo zisťovať, čo si s odstupom času myslela, ale objasniť, čo skutočne prejavila. Aj podľa názoru odvolacieho súdu sú storno podmienky žalovanej neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko sa s nimi žalobkyňa pred uzatvorením zmluvy so žalovanou nemala možnosť oboznámiť. Žalobkyňa mala totiž právo, aby bola s konkrétnymi zmluvnými (storno) podmienkami jednoznačne a hodnoverne oboznámená zo strany žalovanej, a aby sa tieto pre ňu dostupnou formou a spôsobom dostali do osobnej sféry, avšak nebolo jej povinnosťou mimo webového sídla K.I., z ktorého získala elektronický kontakt na žalovanú a výlučne prostredníctvom, ktorého došlo napokon k uzatvoreniu zmluvy, vyhľadávať akékoľvek informácie o dodatočných zmluvných

povinnostiach, na ktoré ju žalovaná v informácii o ponuke ubytovania na webovom sídle K.I. neupozornila, ani nevyplyvali zo vzájomnej predzmluvnej elektronickej komunikácie. Ďalšie odvolacie námietky žalovanej odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci neboli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie (ďalej aj „dovolateľka“). Jeho prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP, je toho názoru, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. K takémuto pochybeniu malo dôjsť tým, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní, nakoľko dostatočne nevyhodnotil zásadné skutočnosti a odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je nedostatočné v súvislosti s jej odvolacími námietkami. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobkyňa opierala svoj nárok na vrátenie zaplateného preddavku o odstúpenie zmluvy z októbra 2021. Súd však zmenil skutkový dej keď konštatoval, že žalobkyňa odstúpila od zmluvy v decembri 2020, čím jej právnym úkonom priznal iné právne účinky a vec nesprávne právne posúdil. Vzhľadom na to je rozhodnutie odvolacieho súdu v bode 26. zjavne rozporné. Ďalej uviedla, že nie je možné sa stotožniť s právnym záverom rozhodnutia odvolacieho súdu v bode 31., že storno podmienky považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to vzhľadom na podnet žalovanej počas konania na I SOI Žilina, ktorý v rozhodnutí o podaných námietkach žalovanej o.i. uviedol, že nedošlo k neprijateľnej podmienke, nakoľko spotrebiteľka mala možnosť sa oboznámiť pred uzatvorením zmluvy o informácii, že záloha za Silvester je 100 % nevratná. Odvolací súd sa však argumentmi žalovanej v podanom odvolaní nezaoberal. Prípustnosť dovolania žalovaná vyvodzovala aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom odvolací súd sa pri svojom rozhodnutí odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, týkajúcej sa výkladu vôle s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Cdo/281/2005.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu ho žiadala ako nedôvodné a neprípustné odmietnuť, resp. zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť o.i. aj z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo k nej tvrdeným vadám zmätočnosti.

8. Žalovaná v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, vzhľadom na nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a následné nesprávne právne posúdenie.

9. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho

riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces. V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých vyvodil svoje právne závery vysvetlené v odôvodnení. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa vyjadril dostatočne ku všetkým podstatným odvolacím námietkam žalovanej. Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, že odstúpením žalobkyne od zmluvy dňa 17. decembra 2020 sa zmluva od začiatku zrušuje a žalovanej vznikla povinnosť vrátiť žalobkyni sumu zaplatenej zálohy (1 500 eur) ako bezdôvodné obohatenie vzniknuté na jej strane plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (§ 451 ods. 1, ods. 2 O.z.). V bode 26. odôvodnenia dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil, prečo bolo právne irelevantným, ako žalobkyňa v žalobe právne posudzovala skutkovú stránku, t. j. či za odstúpenie od zmluvy o ubytovaní považovala email z 13. októbra 2021 a nie email zo 17. decembra 2020, ku ktorému záveru dospel súd prvej inštancie. V tejto súvislosti uviedol, že súd prvej inštancie zo žaloby abstrahoval podstatné skutočnosti (skutkovú stránku) a vec správne posudzoval v medziach zásady iura novit curia, pričom skutkovú stránku žaloby neprekročil. V tejto súvislosti poukázal na potrebu výkladu právneho úkonu v prípade pochybností (§ 35 ods. 2 O.z.), pričom je potrebné posúdiť skutočnú vôľu strán v čase vykonania právneho úkonu s podmienkou, že nebude v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu slovné. Mal za to, že skutkové zistenie súdu, že email žalobkyne zo 17. decembra 2020 obsahujúci text: „Vzhľadom na platné opatrenia bohužiaľ nebudeme môcť využiť našu rezerváciu. Prosim preto o vrátenie zálohy.“ právne vyhodnotil ako odstúpenie od zmluvy o ubytovaní v zmysle § 759 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postupoval v súlade s uvedenými zásadami výkladu právneho úkonu; prihliadol totiž na gramatické, logické, ako aj systematické aspekty vyjadrenia vôle žalobkyne, z ktorých jednoznačne vyplýva, že nemala záujem o ubytovanie v ubytovacom zariadení žalovaného a žiadala o vrátenie zaplatenej zálohy, nakoľko vzhľadom na platné protiepidemiologické opatrenia v súvislosti s ochorením COVID-19 nebude môcť rezerváciu využiť; čomu následne zodpovedá nielen slovné vyjadrenie žalobkyne v emaily z 18. decembra 2020, ale tiež vyjadrenie žalovaného, ktorý dňa 18. decembra 2020 emailom o. i. oznámil žalobkyni, že „Uvedené opatrenia umožňujú cestovať a využívať pobyt, preto nie sú dôvodom zrušenia rezervácie. Pobyt je možné absolvovať.“ Výklad právneho úkonu žalobkyne zo 17. decembra 2020 tak zodpovedá nielen jeho jazykovému vyjadreniu, ale tiež obsahu vôle žalobkyne (ktorá právny úkon urobila) a prihliada na dobrú vôľu adresáta, ktorému bol právny úkon určený. V bode 31. odôvodnenia odvolací súd rovnako dostatočne uviedol, z akého dôvodu považoval záver súdu prvej inštancie, že storno podmienky žalovaného súd neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keď sa s nimi žalovaná pred uzatvorením zmluvy nemala možnosť oboznámiť, keď žalovaná v informácii o ponuke ubytovania na webovom sídle K.I., z ktorého žalobkyňa získala elektronický kontakt na žalovanú a výlučne prostredníctvom ktorého došlo napokon k uzatvoreniu zmluvy, na konkrétne (storno) podmienky neupozornila ani nevyplývali zo vzájomnej predzmluvnej elektronickej komunikácie strán sporu. Dovolací súd k tejto námietke argumentácie k rozhodnutiu I SOI Žilina dodáva, že išlo o neprípustnú novotu (§ 366), nakoľko z odvolania žalovanej nijak nevyplýva, prečo pred súdom prvej inštancie nemala príležitosť prostriedky procesného útoku, resp. procesnej obrany využiť. Odôvodnenie napadnutého odvolacieho (prvostupňového) rozsudku tak zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu jej dovolacích výhrad je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné), resp. že nedáva odpovede na všetky relevantné výhrady odvolateľky. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom. Odvolacím súdom interpretované na vec sa vzťahujúce hmotnoprávne predpisy a vyslovené závery tak nemožno považovať ani za svojvoľné, či celkom zjavne neodôvodnené.

10. To, že dovolateľka so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasila a nestotožnila sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pokiaľ dovolateľka v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP namietala nesprávne právne posúdenie veci platí, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je v zásade relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá.

12. Keďže konanie vadou podľa § 420 písm. f) CSP postihnuté nebolo, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

13. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) a ods. 2 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

14. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci, tzv. majetkovým censuom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy.

15. Podľa § 9b zákona č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde v znení zákona č. 354/2008 Z. z., zákona č. 460/2008 Z. z., zákona č. 361/2012 Z. z., zákona č. 63/2018 Z. z. a zákona č. 375/2019 Z. z. (účinného v čase doručenia žaloby), suma minimálnej mzdy na rok 2011 bola 623 eur za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou.

16. V danom prípade uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia podľa § 421 ods. 1 CSP bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko v prejednávanej veci bol dovolaním žalovanej napadnutý potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 1 500 eur, ktorého výška neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.